

KIS NAP

BABÁK FARSANGJA. (Lásd a 358. l.)

CZIRMOS CZICZA NAPLÓJÁBÓL

(Folytatása.)

I. Az elveszett gyűrű

MIÓTA Mari, a szobaleány, elment, a vén Szultán még dühösebb el-lenem. Ha megpillant, mindjárt ugat és üldözőbe vesz s azt mondja, hogy Mari miattam vesztette el szolgálatát, én vagyok oka mindennek, még annak is, hogy Pali urfi és Erzsi kisasszony minap büntetést kaptak, mivel tanulás közben nevettek, mikor én az ablakon ugráltam. S ezért aztán rossz, haszontalan macskának nevezett a vén Szultán. Pedig hát tehetek-e én arról, hogy Halmi ur nem akarja hinni, amit Mari mond és hogy a nevelőnő sem akar hinni a gyermekeknek? Én csak mulatni akarok. Aztán, — hiszen van már új szobaleány s ezt még jobban szeretem, mint Marit, nem is sajnálom tehát a dolgot.

És hiába is mondja Szultán, hogy én kiállhatatlan, haszontalan czicza vagyok, mégis szeret mindenki s játszanak velem sokszor félóráig is, míg Szultánra senki sem hederit. De kivált mióta Irma kisasszony itt van a háznál, azóta olyan pompás dolgom van, hogy nem cserélnék senkivel. Irma kisasszony azt mondta, hogy én a legkedvesebb czicza vagyok, a kit csak látott s kérte Halminé asszonyt,

engedné, hogy magával vigyen engem; ígérte, hogy jó dolgom lesz nála.

Ez az Irma kisasszony néhány nap előtt jött ide látogatóba néhány hétre s úgy látszik, nagyon előkelő hölgy, mert Halmi ur és neje mindent megtesznek kedvéért. Mikor megérkezett, Halmi ur maga is segített a podgyászt leszedni a kocsiról. A podgyász közt láttam kis kalitkát is, melyben két sárga madárka volt; kanári-madaraknak nevezik s nagyon szeretik, bizony pedig nincs mit szeretni rajtuk; olyan ostoba kis állatok, mindig egymás mellett ülnek s édeskés szavakat csicseregnek; Irma kisasszony azt mondja, hogy nem tudnának megélni egymás nélkül. Szeretném megpróbálni.

Első nap Irma kisasszony nem vett észre, bár mindig ott jártam a szoba körül. Másnap azonban belopóztam a szobába, hogy kissé közelebbről megtekintsem azt a két madárkát, de alig léptem be, Irma kisasszony meglátott és fölkiáltott:

„Oh, mily kedves kis czicza!”

„Azonnal!” szólt Halmi ur s hívogatni kezdett, aztán egy gombolyagot görgetett, mire én odaugrottam s ő megfogott és Irma kisasszony ölébe tett. Ez nagyon megörült s igen jól mulatott, midőn aztán ugráltam és játszadoztam előtte; végre pedig maga mellé fektetett a pamlagra. Azelőtt, ha a szobába mertem lopózni, vagy rám sem figyeltek, vagy éppen kidobtak; de most egészen másként van ám, járhatok ki és be, teszek

akarok, mindenki czirogat s még Halmi ur is azt mondja, hogy igen kedves, szép czicza vagyok.

A kutyákat, épen úgy mint én, Irma kisasszony sem szereti s ezért Szultánt még közel sem bocsátják a szobákhoz; dühös is szegény öreg s ha Irma kisasszonyt látja, mindig ugat nagy mérgesen.

Akárhogy pajkoskodom s bárminő esinyeket követek el, most senki sem bánja, tehetek mindent tetszésem szerint. Minap Irma kisasszony szalaggal szaladgált az asztal körül, én pedig utána, kapkodva a szalag után. Egyszer a szalag csinos kis állvány fölött lebegett, én utána ugrottam, — s ledöntöttem a gyönyörű porcelán virágtartót, mely persze darabokra tört. Halmi ur a zajra bejött s én már szepegtem, hogy most majd megver, de nem bántott, hanem egyszerűen megparancsolta a szolgálónak, hogy a cserepet szedje össze és vesse ki, én pedig tovább játszottam Irma kisasszonnyal.

És mily pompásan élek most, mily sok jó falatot kapok! Most ugyan hiába kínálnak a konyhában holmi hulladékokkal; én az uraságokkal ebédelek a szobában s mindig a legjobb falatokat kapom. Tegnap Pali urfi kemény szalonnabőrt kínált, melyet ő maga, úgy gondolom, nem birt megvárni; de biz' én csak megszagoltam, aztán ott hagytam.

„Szegény cziczuskám, mivel kínálnak!“ szólta Irma kisasszony. „Minek adsz neki olyan kemény bőrt,

Pali? Azt ő nem szereti! Jöjj ide, cziczuskám!“ S aztán pompás csirkeczombot adott saját tányérjáról.

Ami az egereket illeti, néha-néha talán megenném egy egeret is, ha Irma kisasszony megparancsolná valakinek, hogy fogjon számomra; de hogy én magam fáradjak? — már azt bizony nem teszem. Olyan unalmas ott lesni félóraig is a lyuk mellett, míg az egernek tetszik előbujni; én bizony nem teszem. Szultán azt mondja, hogy az istállóban nagyon sok az egér s hogy az én kötelességem volna azokat elpusztítani; — no persze, majd én még az istállóba megyek. Meg is mondtam neki, hogy ha nem tetszenek neki az egerek, hát fogja meg ő maga, ugyis szeret az istállóban heverni; s ő erre azt felelte, hogy meg is tenné, ha tudná, hogyan fogjon hozzá; mert az egerek nagyon elszaporodnak s kárt tesznek a szomszéd magtárban is. Ugyan szeretném látni, hogyan tudna ez az ügyetlen, vén Szultán egeret fogni! Különben tegyen, amit akar, én csak arra gondolok, hogy itt a szobában jól töltssem az időt.

Az egyetlen dolog, a mi boszant, az a kalitka, melyben a két kanárimadár van. Ha reggel a szobába megyek, Irma kisasszony rám se néz, hanem két madarát eteti, ápolgatja és beszélget hozzájuk; én meg nem foghatom, mit tud rajtok annyira szeretni? Ha csiripelnek, Irma kisasszony azt hiszi, hogy az ő szavaira felelnek; pedig nem igaz, mert csak egymás

közt fecsegnek, egymásnak mondogatnak édeskés szavakat és soha sem látszanak törődni valakivel vagy valamivel. Hanem majd megtudják még egyszer, hogy én is itt vagyok s azt hiszem, ez nem igen lesz majd kedvükre.

A mi a gyermekeket illeti, most ők is csak ritkán bánnak velem oly durván, mint régente; nem huznak farkamnál fogva, tudják, hogy velem

szépen kell bánni. S ha néha mégis bosszantanak, megkarmolom őket, úgy hogy sirva fakadnak, s ezért mégsem történik semmi bajom, sőt Irma kisasszony még őket pirongatja, miért bántják kedves kis cziczáját.

II. A hideg fürdő.

Mióta naplóm előbbi sorait följegyeztem, annyi mindenféle történet ve-

(Folytatása a 358. lapon.)

„IRMA KISSASSZONY NEHÁNY NAP ELŐTT JÖTT IDE LÁTOGATÓBA.“ (Lásd a 354. l.)

MAJOMKOMÉDIA. (Lásd a 358. l.)

aa mégis
ket, ugy
mégsem
ma kis-
a, miért

ait följe-
rtént ve-

a 354. l.)

(Folytatása a 356. laphoz)

lem, hogy azt sem tudom, hol kezdjem? Mily kevéssé gyanítottam csak néhány nappal is ezelőtt, hogy oly nagy változás következhetik be! Akkor nem volt más dolgom, mint játszani a szobában, heverni a pamla-
gon, csintalankodni, mulatni, — és most! Hanem elmondom szép rendjében, hogyan történt.

Mindjárt az első naptól kezdve, midőn ama kanári-madarakat megpillantottam, nagy vágyam támadt megizlelni husukat. Eleinte nem mertem semmi kísérletet tenni, mert félttem a büntetéstől; de midőn aztán láttam, mily kedvencez vagyek Irma kisasszonynak, bátorságot nyertem s csak a jó alkalomra vártam.

Egy reggel, midőn a szobába léptem, nem volt benn senki. Rögtön elhatároztam, hogy kissé közelebről megtekintem a két madárkát s fölugrottam az asztalra, melyen a kalitka állott. Amint orromat a kalitkához illesztém, a madarak szörnyen megrémültek és sivalkodni kezdtek.

„Oh! micsoda undok szörnyeteg ez!“ kiáltott az egyik. „Ez valami vérszopó vadállat! Oh, jaj nekünk!“

Közelebb szorultak egymáshoz s a másik vigasztalni kezdte társát:

„Ne ijedj meg, kedvesem; ez undok szörnyeteg nem tud benyulni a kalitka szük rostélyá közt, nem kell félnünk tőle.“

Ennek hallatára fölforrt bennem a méreg, kivált miután a „vérszopó vadállat“ névre már ugyis boszankodtam.

„Nem félték tőlem? No, majd meglátjuk!“ mondám s elhatároztam, hogy bármily erőfeszítéssel, de kar-maimba kaparitom és megeszem mindkét madarat.

(Folytatása következik.)

BABÁK FARSANGJA.

(Képpe a czimlapon.)

Gyerünk bálba! Ej, nem bánom!
Hadd legyen hát dinom, dánom!
Zongora zeng, szóljon dalom:
Hegyen-völgyön lakodalom!

Szól a Nelli zongorája,
Baba tánczol, ugrik raja.
Pali kürtöl Esztikének —
Mindenütt szól zene, ének.

Elöl apraja ficzánkol,
Hátul a nagyobbja tánczol,
És legelől Béla, Lóra,
Várják, mikor lesz szünóra.

MAJOMKOMÉDIA.

(Képpel a 357. l.)

Ejnye, nini! milyen furesa! Két lovas pandur kivont karddal börtönbe kísér egy bűnöst; a bűnös pedig majom, valószínű majom, a pandurok is majmok, lovaik pedig kutyák. Valjon mit vétett az a szegény fogoly? Bizonyosan rosszul játszotta szerepét a komédiában s most büntetésül hüvösre teszik és megbőjtöltetik, hogy máskor jobban viselje magát. Kegyelemre ugyan hiába vár, mert a két pandur rettenetesen szigorú pofát vág; úgy látszik, nem ismerik, mi az irgalom.

És így nincs más hátra, majom koma, mint szépen besétálni a hüvösre és máskor jobban viselni magadat. Meglehet, hogy holnap megfordul a koczka s te ülsz mint pandur a kutya-paripán és kergeted börtönbe most oly kegyetlen társadat.

A BÁBUKIRÁLYNÉ VESZEDELME.

(Képekkel a 361. és 365. lapokon)

TINIKÉM, kedves leányom, jöszte csak ide!" szolt kis leányához egy reggel a mama. „Én apával három napra elutazom, te magad maradsz itthon Sárival, a szakácsnéval. Jól fogod-e viselni magadat? fogsz engedelmeskedni Sárinak? nem fogsz rosztat tenni?"

„Igyekezni fogok jól viselni magamat, kedves mama," felelt Tinike. „De szeretném, ha kedves mama nem sokára haza jönne, mert hátha véletlenül mégis valami rosztat talállok tenni. . . ."

A mama megcsókolta a kis leányt, aztán hozzáfogott a podgyász rendezéséhez. Csakhamar előrobogott a kocsi, papa és a mama megcsókolták Tinikét, aztán fölültek s a kocsi gyorsan odább hajtott. Tinike kissé elkomolyodva nézte a készülődést s az elutazást; tulajdonképen szeretett volna ő maga is fölülni a kocsira s bizony-bizony azt hiszem, hogy midőn végre is magára maradt, kicsit sirásra állt a szája.

Tinike jó kis leány volt s mindig igyekezett engedelmeskedni mamája parancsának. Most is tehát iparkodott lehetőleg szépen, illedelmesen eltölteni a napokat s az első két napon ez pompásan sikerült is. Tanult, sétált, játszott és Sárinak kevés dolga volt a kis leánygyal. Hanem harmadnap komor, esős idő volt, nem lehetett kimenni a kertbe s így délután Tinike már teljesen beleunt csöndes szobajátékaiba és hosszú képpel ment ki Sárihoz.

„Sára, mondja csak, mit csináljak? Nagyon unatkozom már," mondá félig siránkozva.

„Mit csináljon?" szolt Sári, ki éppen sürgős munkával volt elfoglalva s nem ért reá Tinikét vigasztalgatni; „hogyan"

kérdezhet ilyesmit, Tini kisasszony, mikor annyi bábuja s egyéb játékszeres van? Mulasson azokkal." ○

De Tinike ezzel nem érte be s már éppen ismételni akarta kérdését, midőn betoppant unokatestvére, Pista, jókedvű iskolás fiú, ki nagyon szerette Tinikét s koronként meglátogatta; Tinike is nagyon szerette őt, de mégis talán soha sem jobban, mint éppen most, ezen az unalmas napon.

„Ah, de jó, hogy eljöttél, Pistikám! Már úgy meguntam a bábukkal játszani; őt is van, de mind oly ostoba! Ha szólok hozzájuk, nem felelnek; ha pörölkök velök, mégis csak mindig nevetésre áll a szájok s ha lefektetem, nem hunyják be szemüket, — oh, úgy bosszantanak!"

„Ejnye, azok a semmirevaló bábuk!" szolt Pista nevetve. „Ezért megbüntetjük őket."

„Jó lesz, — hanem csak úgy, hogy valami bajuk ne essék . . . gondold ki valami tréfát!"

„Tréfát? Hm! Az nem oly könnyű dolog ám. . . ."

„Tudsz te mindig valamit. . . ."

„No jó! Lássuk hát . . . p. o. ha akasztófára ítélnők a bűnösöket?"

„Mit? fölakasztani őket?" szolt Tinike félig megijedve, félig nevetve.

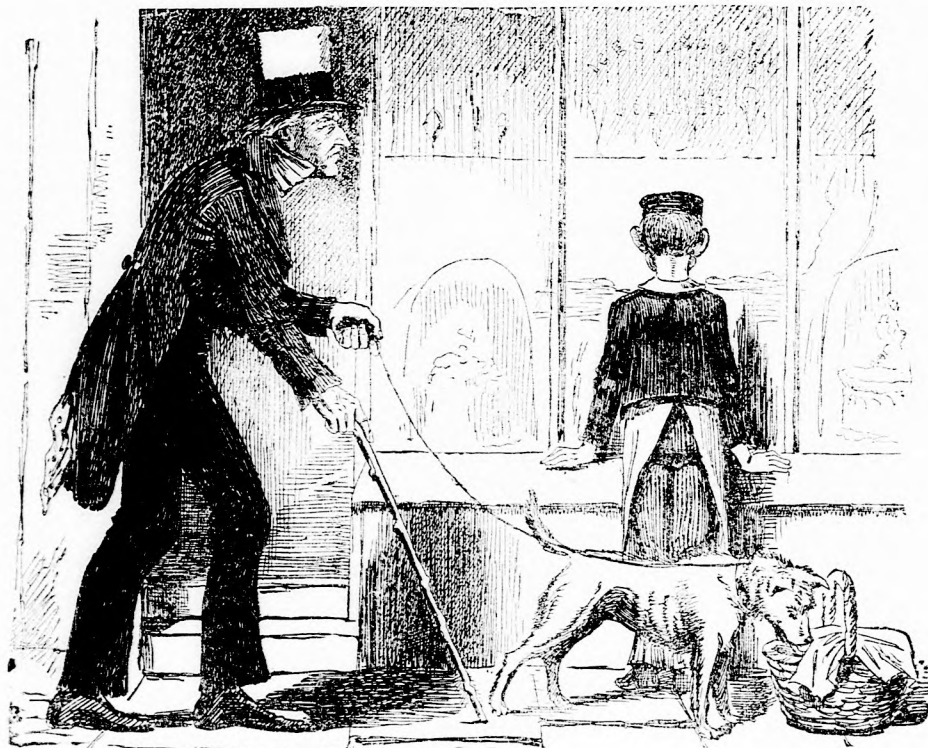
„Persze, és pedig nem sokat teketoriázunk," s ezzel zsineget keresett és rettenetes kegyetlenséggel szépen sorba fölakasztotta a bábukat egy szék karjára. Tinike kissé meghökkenve szemlélte a dolgot; úgy érezte mintha ő most valami szörnyű kegyetlenkedésben volna bűnrészes és csak az vigasztalta, hogy a bábuk még fölakasztva is csak oly nyájasan mosolyogtak, tehát nyilván nem sokat törődtek az akasztással.

Egy ideig mulattak e tréfán, de Tinike végre ezt is megunta és szolt:

„Gondold ki valami mást, Pistikám."

(Folytatása a 362. lapon.)

MONDJÁTOROK EL, MIKÉP LETT E SZFGÉNY VAK EMBER

AKARATA ELLENÉRE TOLVAJÁ?

A BÁBUKIRÁLYNÉ VESZEDELME. (Lásd a 359. 1.)

(Folytatása a 359, laphoz.)

„Megint mást? Hm, nem könnyű mesterség ám az én kedes Tinka hugomat mulattatni. No de lássuk . . . mit csinálhatnánk . . . Nini . . . itt van Hektor, apád tudós vadászebe . . . most paripát csinálunk belőle s a bábukirályné lovagolni fog rajta.“

Volt tudniillik Tinike bábui közt gyönyörű, nagy viaszbábu, melynek hosszú aranszinű haja s vörös pompás ruhája volt; ez volt a királyné a bábuk között. Pista elővette tehát a királynét és zsinórral erősen rákötötte Hektor hátára, aztán körül-körül sétáltatta a szobában, ami Tinikét nagyon mulattatá. De Hektornak nem tetszett a játék s midőn hátra-hátra nézett s látta magán azt a szokatlan, furesa valamit, — megijedt, morgott és menekülni igyekezett. Pista egy ideig erővel visszatartá, hanem egyszerre sikerült a kutyának szabadulni s néhány ugrással kint volt a tornáczon, lent a lépcsőn s rohant egyenesen az udvarra, nem törődve azzal, hogy a hátára kötött királyné lecsapott hasa alá s most a földön hurozóldott utána. Szegény Tinike hol jajgatott, hol koczagott s szaladt Hektor után, hogy a drága királynét megszabadítsa; de Hektor már kint volt az udvaron s Tinike a szakadó zápor miatt nem mert utána menni, csak Pistát kérte és biztatta.

„Kedves Pistikám! Fogd meg! Oh, az én szép bábukirályném! Mindjárt vége lesz!“

És bizony a szegény bábukirályné sorsa nagyon siralmas lett; amint Pista üzte a kutyát, ez még gyorsabban futásnak iramodott, ki az utcára, sárba, poosolyába, mindig magával vonszolva a bábót, melynek pompás piros ruhája már csupa víz és sár volt, orra a kövön bezuzódott, egyik szeme pedig kiesett. Pista látta a veszedelmet s elkeseredetten üzöbe vette a királynéval megszökött kutya-paripát, de ez aztán csak még vadabb lett

s az utca egyik végéről a másikra futott, úgy hogy szegény Pista bőrig ázott. Végre Hektor visszazaladt az udvarba s ekkor Sári is segítségre ment és sikerült nagyvalahára Hektort a konyhába szoritani s ott tőle a bábút elvenni.

A büszke bábukirályné egészen tönkre volt téve, besározva, összetörve, — nem lehetett többé használni. Pistát mulattatá a dolog, de szegény Tinike nem tudta, sirjon-e vagy nevéssen s bizony-bizony inkább sírásra volt kedve, főleg mikor kévéssel utóbb mamája hazaérkezett s el kellett mondani a szerencsétlen kaland történetét.

Vigasztalásul a mama vett aztán Tinikének új és még szebb bábút; de Tinike meg is fogadta, hogy bábuját többé nem bizza fiu kezére, sem Hektor hátára, hanem játszik vele szépen, csöndesen, mint a kis lányhoz illik.

B Ö G Ő K A R I.

(Képpel a 364. l.)

Kis kedvesem,
Szép csendesem
Tente szépen a bölcsőben.
Ne sívits úgy!
Jaj, ne sirj úgy!
Mert rekedt leszesz különben.

Csitt te sívó,
Csitt te rivó,
Hangos torku kis öcsém te!
Énekelek,
Öcsém, neked —
De bögésnek legyen vége!

Repüj messze,
Hess legyeeske,
Ne dönögj Karim fülébe!
Hiszen látod:
Már elállott
Kis torkának nagy bögése.

Tente, tente,
Hunyd szemed be,
A tüdőcskét pihentessed;
Tente, tente —
Mert örökre
Bögő Kari lesz a neved.

KÉT KOLDUS GYERMEK.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

Ő TUDOD — szölt vigyorogva és tétovázó hangon a rosz fiu, — nem jó azt mindenkinek az orrára kötni, mert én már nem igen hiszegetek senkinek. Benned mégis csak megbízom és ha átjössz velem Mádra, hát elmondom az uton, mert tudom, hogy te el nem ütöd a jó falatot az orrom elöl.

Pali megijedt a rejtélyes beszéden s nyomban szabadkozott is a délutáni uttól. Maga sem tudta miért, de észrevétlen hátrább húzódott a bizalmas gyerektől s anélkül hogy megakarná bántani, azt felelte neki:

— Én, tudod, már nagyon el vagyok fáradva; aztán a sárga háznál megígértem, hogy oda megyek aludni meg gyomlálni.

— Ugyan hogy is ne! — veté ellen Sándor; ettől a kis uttól megijedni; egy ugrás az egész, félóra alatt ott vagyunk. — Aztán, te Pali, bolonddá ne hagyd magadat tenni ettől a czudar néptől. Abban a sárga házban én is kaptam fehér kenyeret, ruhát is ígértek s el híttak halni épen mint tégedet; de mikor aztán oda mentem este felé, ott várt rám az a vöröshaju inas a kapuban kezét eldugva a háta mögé s mikor beléptem a kapu alá, olyat húzott a nyakam közé a nádpálczával, hogy

még ha rá gondolok is — elkezd sajogni a helye.

Pali önkénytelen nyakához nyúlt; szinte érezte az ütést. Eszébe jutott, hogy azt a vörös haju inast ő is látta és épen akkor is jámbor tehenet ütött oldalba, amely épen mellette elhaladt. Nem sok kellett a szegény fiunak, aki már megszokta, hogy a koldus gyerekekben, mint a sarokköben, rendesen mindenki megbotlik és egyet rug rajta, — tökéletesen elhitte, hogy az a vörös haju inas őt is csak úgy végigütné.

Igen ám, csak hogy azt nem beszélte el Sándor, hogy ő abban a sárga házban, ahol fehér kenyeret kapott, köszönöm fejében kabátja alatt a kis játszó fiunak játékszereit és sapkáját is elvitte és az a vörös haju inas még jól ki sem fizethette neki, amit megérdemelt, mert egyetlen ütéssel elszaladt.

Hanem ezt mind nem tudta Pali és kevés kellett neki, hogy elhigye a hazugságot, a mely mesterséget ő még nem értette.

Elhatározta magát arra, hogy ahhoz a sárga házhoz nem megy többé vissza.

— Aztán mi van ott Atádon? — kérde végre bátortalanul a szegény gyermek

— Mi van? hej! ott van csak az élet! Hanem ne beszélgessünk sokat, mert eljár az idő, aztán meglehet, hogy onnét még ma vissza is jövünk.

Majd, ahogy te akard; ha ott akarsz maradni, az is jó. Az uton

aztán elbeszélem, hogy mi minden jó van ott.

Nagy huzodózások között végre is ráadta fejét Pali, hogy elmegy vele Atádra. Az a vörös fejű inas kissé megijesztette s most már hinni kezdett a szegény pajtásnak.

Az ut, melyen haladtak, olyan vala, mint többnyire minden elhanyagoltabb országot; nyáron poros, télen sáros. Jelenleg épen poros volt s emellett a nap is oly égető sugarakkal sütött, hogy a két gyermeknek feje szédelegni kezdett. Fa, melynek árnyékába

Böögő KARL. (Lásd a 362. l.)

huzódhattak volna, nem volt az egész határban.

A forróság mellé jött a szomjuság is és szegény Pali majdnem az utárokba dőlt a nagy bágyadtságtól.

Azon felül jöttek különféle nyugtalanító gondolatai, mikor egyedül látta magát a széles és hosszú országúton oly fiúval, akitől első pillanatra félni kezdett. Szerette is volna már

A BÁBUKIRÁLYNÉ VESZEDELME. (Lásd a 359. l.)

hallani, hogy mi lesz hát Atádon? és egyuttal remegett is, hogy Sándor valami roszban töri fejét.

Egyszer csak megszólítja őt Sándor.

— Pali! hát elmondjam-e, mit csináltam Atádon?

— Mondjad, mondjad! szólt a szegény gyermek s kis darab nedves földet vett föl az árokból és homlokára szoritotta, hogy a forróságot kissé enyhítse.

— Hát úgy volt az! — kezdé beszédét a fiú; — ebben a rongy faluban már majd meghaltam éhen; egyebet fekete kenyéرنél sohse birtam kapni. Meg is érezte gyomrom a rosz kosztot mindjárt az első napon. Hohó! — gondoltam magamban, Sándor, itt fölkopik az állad! Szedtem, vettem sátorfámat s ott hagytam a falut ebadóba. Tudtam én, hogy jobb lesz így. Erre indultam Atád felé; s hogy odaérek ahhoz a dombhoz ni, ahol az a kocsi befordul, hát messziről pirosuló, ágszakadtig rakott almafa virít felém. — No hisz' képzelheted azt az örömet.

Pali remegni kezdett és kérdé:

— Hát a tietek volt az a fa?

— Bolond! — szólt nevetve Sándor, mije van a koldusnak? amit kap, vagy elvesz. — Ujult erővel nekirugaszkodtam és kis idő vártatva elértem a fáig. A fa a kertben áll és a kertnek csak sövénykerítése van; ez volt a szerenese. A sövénykerítésen olyan hasadékok vannak, hogy ilyen vékony legény, mint én vagyok, könnyen átbujhat rajta. — Nézd ezt a

tarisznyát; milyen üres ez most, olyan tele hoztam azt, mikor visszabujtam a lyukon. Illa berek, nád a kert, visszafelé ide Szárazhalmára, — meg se álltam a köhidig.

Azóta aztán ezen köhid alatt aludtam, hol száraz szénából pompás ágy vár reám és mikor az alma elfogyott, megint meglátogattam az atádi szép fát. Öt napja vagyok már a köhid alatt szállva s háromszor voltam almaért; ma megyünk negyedszer.

(Vége következik.)

APRÓ TÉLI TALÁNYOK.

Folyik, mégsem viz —
Veszteg, mégis viz.

*

Pehely, mégsem fosztod meg,
Gyapot, mégsem osztod meg.

*

Nem is czipő, nem is csizma, nem papucs,
A labadon hordod mégis, hogyha futsz.

*

Milyen ember születik
Akkor, hogy ha hó esik?
S aki meghal akkorára,
Ha rá süt a nap sugára?

A KIS BAKA.

Gazsi gyerek két nénjével,
Margittal és Etelkével,
Az utcákon, a piacon
Sétálgatni szeret nagyon.

Oly kényesen léptet, baktat
S vezényszavat úgy harsogtat,
Mintha bizony a kis Gáspár
Volna holmi baka-káplár.

„Be a hasat, ki a mellett!“
Így baktat a lányok mellett.
„Egy, kettő! Állj! Balra! Jobbra!
Jaj! szükségem volna dobra!“

Bizony, bizony ez a gyermek,
Ez a Gazsi nagyra termett.
Eszendőre vagy kettőre
Generális lesz belőle.

SZÓ- ÉS BETŰ-TALÁNYOK.

1) cse labdacs	2) cse L	3) Lv.
4) Nyv.	5) T TOR	6) Hű való.

HONLEÁNYI KEGYELET.

(Képpel a 368. l.)

Egy nagy könyvből a jó apa
Lányainak olvasgata
Hősről, tudósról és szentről:
Csupa derék emberekről.

Többi között Damjánicsról,
Hős magyar generálisról,
A ki egykor Szolnok mellett
Dicsőn legyőzé az ellent.

„Ime lányok!“ szólt az apa,
„Nézzetek csak föl a falra!
Kinek lelkesített harca:
Az ott Damjánicsnak arcza!“

A lányok szivből ujongnak,
S képét a hős tábornoknak
A két gyermek lelkesülve
Zöld levéllel körülfűzte.

HÁT EZ MICSODA?

— Beküldé Deucs Dezső Bécsből. —

Emáer esoká efigeuera-eefeeladé-
véáenyté káapétéatéoká a „Káies Ela-
pébéaen“. Emegé ies efejétéetéká
jéóel. Déé a emoestéaenienáel efuer-
cséábébé efoeladévéáenyenyael eneem
káoeszöntéötété emégé bée háozézé-
átéoká a téi káedévéecenzé elapéo-
téoká.

(Könnyebbítve.)

Em-á-er es-o-ká ef-i-gé-u-er-a ef e-
el-a-dé-vé-á-eny-té ká-a-pé-té-a-té-o-ká
a „Ká-i-es El-a-pé-bé-a-en“. Em e-gé
i-es ef-e-jé-té-é-té-e-ká jé-ó-el. Dé-e a
em-o-es-té-a-en-i-en-á-el ef-u-er-csé-á-
bé-bé ef-ö-el-a-dé-vé-á-eny-eny-a-el en-
e-em ká-ö-esz-ö-en-té-ö-té-té em-é-gé
bé-e há-o-zé-zé-á-té-o-ká a té-i ká-e-dé-
vé-e-en-czé el-a-pé-o-té-o-ká.

HONLEÁNYI KEGYELET. (Lásd a 367. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 fnt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —